

Veel kord esineb Schenckingi maja Vene teise okupatsiooni ajal. Privileegis Tartule 31. oktoobrist 1657 kinkis tsaar Aleksei Mihhailovitš linnale mahapõlenud raekoja asemele Wazinski maja⁸⁵. Privileegide nõutamise otstarbel Moskvasse läkitatud linna saadikute, bürgermeister Warnecke ja raehärra Schlotmanni, instruksioonis ei puudutatagi raekoja küsimust. Seega võib arvata, et maja palumine tsaarilt sündis saadikute eneste algatusel. Teatava aluse selleks andis instruksiooni 24-jas punkt, mis kohustas saadikuid otsekohe ja erilist nimetamist ootamata igal soodsal juhusel astuma samme linna heaks⁸⁶.

Wybersi revisjoni-raamatust selgub, et poolaegsel Tartu allstaa-rosta Wazinskil oli olnud Tartus hulk liikumata varandusi, kuid suurema osa neist moodustasid kokkuvarisenud majad. Rae asupaigana oleks võinud tulla arvesse ainult Wazinski elumaja Jakobi ja Laia tänava nurgal, mis näib olevat olnud teise magnaadi — Schenckingi — maja kõrval kõige toredam tolleaegses Tartus⁸⁷. Seetõttu vist määratigi see ehitis Rootsi valitsuse poolt, kelle omanduseks ta linna vallutamise muutenud, Tartus viibiva kõige kõrgema võimukandja — Ōuekohtu presidendi — ametikorteriks⁸⁸. Tundub aga imelikuna, et Wybersi revisjoni-raamatus ei puudutata ühegi sõnaga selle maja kinkimist 1657. aastal linnale. Selle asemel leidub seal aga vastav märkus Ōuekohtu (Schenckingi) maja kohta⁸⁹. Et Wybers kui kaasaeglane ja pealegi Tartu bürgermeister ses asjas vaevalt eksida võis, on selge. Teisest küljest ei leidu aga ühtegi teadet selle kohta, et nn. Wazinski maja kõrval tsaar oleks kinkinud aastal 1657 linnale ka Schenckingi oma.

Vene valitsuse ajal sattus Schenckingi maja, nagu suurem osa teisi avalikke hooneid, väga viletsasse seisukorda ning Tartu tagastamise järele Rootsile a. 1661 toimetati maja juures põhjalik parandus⁹⁰.

Schenckingi maja oli Ōuekohtu asukohaks kuni selle ülekolimiseni uude hoonesse Laia ja Rüütli tänava nurgal, s. t. 17. sajandi lõpuni. Põhjasõja ajal hävis Ōuekohtu vana maja, nagu muudki ehitised. A. 1755 ehitati tema varemetele puust hoone saksa tütarlastekoolile⁹¹.

Schenckingi maja välimuse ja sisustuse kohta ei ole peaaegu midagi teada.

⁸⁵) . . . и чтобъ подь городовую ратушу которая у нихъ загорѣла дать дворъ Важинскаго . . .

Ärakiri Moskva Riigiarhiivis säilivast privileegi kontseptist. H. Lichtensteini Tartu privileegide kogus. Tr. L. A.

⁸⁶) Instruksioon, dat. 1657, märts 3., XXIV, 10.

⁸⁷) Maja ehituskruundi moodustasid mitu endist majaplatsi (Wybers, R. B., (A. 10), f. 118b, 123b, 124b, 130b); ehitusmaterjali saamiseks laskis Wazinski ära lõhkuda hulga peremeheta ehitisi (Wybers, R. B. (A. 10), f. 101b, 102b, 104a, 123a, 130b).

⁸⁸) Wybers, R. B. (A. 10), f. 123b.

⁸⁹) Ibid., f. 68b: „Anne 1657 wirt disz Hausz wieder vom Grossfürsten dem Rahte gegeben“.

⁹⁰) Muu seas määras Liivimaa maapäev seks otstarbeks 400 palki. Richter, Geschichte II, 2, lk. 135.

⁹¹) Revisions Buch d. a. 1758, (A. 27), lk. 180.